Ideoloogiline elu.

Kirjutanud ***A. Palm.***

Poliitilises ja rahvuslikus ideoloogias arendati edasi samu suundi, mida mainisime juba eelmise aasta ülevaates: püüti süvendada riiklikku mõtlemisviisi, õhutada rahvuslikku enesetunnet, eestluse uhkust, tõsta lugupidamist oma maa, rahva, riigi, mineviku, eelkäijate, meie saavutiste ja võimete vastu, ergutada tundma end peremehena oma maal; püüti astuda tegelikke samme maa muutmisel viljakamaks ja sigivamaks, ühtlasi kultuursemaks; süvendati sidemeid väliseestlastega, rõhutati kõigist ülemineku-aja kitsendustest hoolimata demokratismi kui ainuvõimalust meie maa tulevases arengus jne. 1936. a. erijoontena võiks neile lisada mõndagi. Kõigepealt nimetagem raamatu-aasta soodsat järelmõju nii publikus kui valitsusringkonnis kultuuriliste harrastuste suhtes. Raamatu-aasta aktsioon oli küllalt mõjuv, et liikuma panna mitte üksnes haritlaskonda, vaid ka teatud osa lihtrahvast, ja kultuurimeelsus on üldiselt märgatavalt kasvanud. Rahvustunde äratamist taoteldi eriti võidupüha suurejoonelise pühitsemisega „eestlaste kõigi aegade võitluste ja võitude ja eriti Võnnu lahingu mälestuspühana", riigivanema süüdatud sümboolsete võidutulede laialisaatmisega ja muu meeleolukohase sisustusega.

Ka meie raskejõustiklaste võidud Berliini olümpiamängudel, eriti K. Palusalu 2 kuldmedalit, tekitasid spontaanset vaimustust kogu rahvas. Oli jälle tunda, et eduka spordi tähtsust peab kõrgelt hindama eriti massides rahvustunde äratamise ja rahvusvahelise propaganda seisukohalt. Rahva sigivuse küsimust aruteldi ikka ja jälle (1935. a. sündis 17 890 last, suri 16 866 inimest), nähes vähelohutavaid

Eesti kroonika 1936, lk. 128